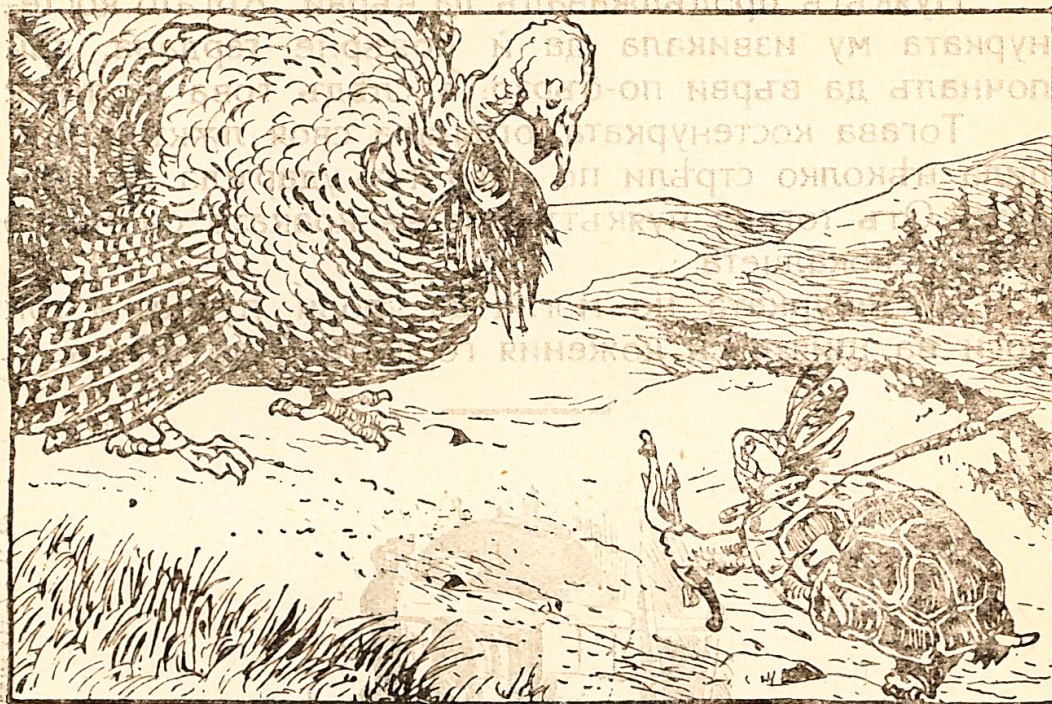

Пуякъ и костенурка.

Индийска приказка.

Еднажъ пуякътъ срѣщналъ костенурката, която се връщала отъ война. Тя носѣла на шията си, вмѣсто герданъ, одрана отъ черепъ кожа, която се влачела по земята. Щомъ го видѣлъ, пуякътъ се изсмѣлъ.

— „Герданътъ не ти мяза: шията ти е кжса, той се влачи по земята. Я го дай да го прѣмѣря!“

Костенурката дала кожения си герданъ на пуяка, и той го окачилъ на шията си.

— „Азъ ще походя малко, — казалъ пуякътъ, — а ти гледай, дали ми прилича“.

Походилъ пуякътъ малко, върналъ се назадъ и попиталъ костенурката, дали ѝ харесва.

Костенурката отговорила:

— „Герданътъ е много хубавъ и ти прилѣга“.

Пуякътъ казалъ:

— „Сега ще го поставя друго-яче, ти пакъ гледай, какъ ще стои“.

Той пристегналъ връвта по-здраво и тръгналъ.

— „Сега изглежда още по-добрѣ,“ казала костенурката.